

“Smerten fra fortiden sidder i murstenene,” sagde man, og de fleste så gerne, at villaerne hurtigst muligt blev opslugt af naturen. Det var en del af helingsprocessen at lade vandhuller, søer og moser dukke op fra gamle dage og langsomt gøre rent efter mændenes tid, der havde påført så mange traumer.

Det tilbagevendende spørgsmål var, om man overhovedet kunne bo i de gamle huse uden at blive påvirket af fortidens elendighed. Kunne tanker og følelser bevæge sig i kantede rum, som de ville uden konstant at støde på en væg eller et hjørne, der stoppede den frie bevægelse? Det var et overgreb at tvinge et menneske ind i en firkant. Naturen skabte aldrig noget firkantet. Blomster, blade, en trækrone, søer og bakker var alt sammen buede og bugtede. Endda åer og bække, der søgte den direkte og mest lige vej ned ad et bjerg, snoede sig.

Stilles mødre var et arbejdskollektiv, der byggede boliger. De havde set pariarkvillaen ved *Dråben* som en interessant udfordring og var flyttet sammen for at se, om de kunne få det gamle hus til at bøje sig for dem i stedet for omvendt. De feminiserede hjørner og vægge. Lod buede vinduer sætte ind de steder, det lod sig gøre.

Mødrene syntes heller ikke, der var nogen grund til at lade naturen opsluge materialer, der kunne bruges igen. Det var bedre at tilpasse det, der allerede fandtes, til en mere moderne tankegang. De byggede ofte af sten og jern, som de fandt i forfaldne slumområder, som gav et eksotisk præg til de nye huse, de blev hyret til at bygge. Noget, der dog altid skulle stå i byggerapporten, så indflyttere var klar over, at tidligere tider sad i væggene.

Det var ikke, fordi mødrene var modstandere af rundområderne. Tværtimod. Deres arbejdskollektiv var kendt for deres smukke ovale tage, der ligesom ægget havde den optimale konstruktion. De bar alle de samme tynde sølvkæder om halsen for at minde både sig selv og andre om, at når naturen og tyngdekraften får lov til at bestemme, er den stærkeste facan den ovale bue.

“Der er ingen grund til at kæmpe med linealer og vinkelrette hjørner og modarbejde det, naturen helst vil,” var deres motto, “tag sølvkædens bue, vend den på hovedet, og mur op. Bedre tag får man ikke.”

I den del af Risskov, som lå længere fra vandet, var de gamle huse ikke bygget lige så solidt og var faldet sammen et efter et. De åndede ud med de flade tage oven på fundamentet eller spredt ud over en grund, der langsomt åd ethvert minde om, at der havde boet familier med et fædrenehoved.

“Her gør naturen rent,” stod der på farverige skilte langs kanten af slummen for at gøre folk opmærksom på, at man gik ind i et slumområde.

Her boede enspændere, utilpassede, tidligere *tanksomme*, eventyrere og andre med et anderledes livssyn. De holdt enkelte huse ved lige, byggede op, når de faldt sammen, lappede de steder, hvor vejret rev hul, eller planterne forsøgte at komme ind. Men langt de fleste huse forsvandt hen over årene og lå tilbage som ruiner til minde om alt det, der aldrig måtte komme igen.